

JOSEP
IGUAL

NO ÉS
EL QUE SEMBLA

Notes de Color — 36

NO ÉS EL QUE SEMBLA

JOSEP IGUAL

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: octubre del 2010

© del text: Josep Igual Febrer
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-762-9

Dipòsit legal: B-33.833-2010

NO ÉS EL QUE SEMBLA

La reunió s'ha ajornat perquè els japonesos no han pogut venir. Condueix a bon ritme, però sense bogeries. Encara podran anar a sopar amb la Merry. Poden tastar aquell refinat oriental nou i prendre una copa al pub del Miquelàngel. Unes fumoses pinzellades rosadenques, amb algun subtil esclat lila, apaguen la tarda.

Torna abans d'hora. Molt abans d'hora. Massa abans d'hora. Gira la clau i el sorprèn el silenci de la casa. Potser detecta certa fressa apagada a la banda del dormitori?

Els troba endreçant els tapalls. A ell el coneix. El coneix prou. En alguna fibra interior troba d'una lògica ben congruent que s'hagen entrotllat, i se'n sorprèn que no ho hagués sospitat en absolut.

—Bona tarda. Els marits i les acadèmies són els darrers en assabentar-se'n...

—No és el que sembla —va espetar-li, nerviós, el mascle.

Potser hagués esperat alguna frase millor d'aquell tipus amb fama de brillant i tot. Però, no sap si encara hagués estat pitjor un "t'ho puc explicar" d'ella.

—En efecte, company, no és el que sembla. Endreçant tan acuradament els llençols i la flassada sembleu un matrimoni que fa vint anys que se suporta. Ni rastre de passió incendiada. Cap postureta agosarada. Ni tàntriques ni kamasutrrers ni jocs de dominació. Ni un trist homenatge a la ciutat de Sodoma! No, no és el que hauria de semblar! Endreçant els llençols. Potser he arribat tard a les millors escenes. No pensaves ni canviar els llençols, estimada? He de dormir en comunió amb els seus

àcars? Deus pensar que no m'adono de res. I tens part de raó. Només part de raó...

Ella calla. Es puja el serrell que li cau una i altra vegada amb els osuts dits llargs. Coneix de memòria aquell gest. Un gest característic de la Merry. Sobretot quan està nerviosa.

Tampoc la seva reacció no era el que semblava. Aquella indiferència irònica inicial, per on petaria? Pensà la Merry. No és dels salvatges. Poques violències audaces. Camil és civilitzat i culte. Potser fins i tot la perdonaria. Ell li tornaria la jugada, i amb el temps, i sabent-lo portar, el perdonaria —conjecturava ella sense badar boca—. Ara agafarà la porta i no apareixerà en tres dies. Però, quan li passi tornarà i pactaran una nova ampliació en el pacte.

Camil agafa la porta. Ella sent l'ascensor. Després el motor del cotxe.

—Està empenyat? —diu el clandestí *parteneur*.

—Força.

—I què passarà, ara?

—No ho sé... que tu tornaràs a casa amb la teva doneta? Això segur que passa, oi?

—Merry, sisplau...

—Calla, deixa'm sola, vull estar sola.

—Sisplau...

—Vull estar sola!

Mira la carta, deixada per una cambrera oriental amable, que li recomana el menú degustació del xef. Fa una ullada al menjador i s'adona que potser és el més vell de la sala. Xarrupa un glop del vi negre i comença a fer trucades amb el mòbil, sense esperar cap èxit. És dissabte, un pèssim dia per a les improvisacions.

LA TAROTISTA I ELS ÉSSERS DE LLUM

Cara rodona i mitja cabellera, tenyida de ros. Quaranta-i-pocs. Feia un espai de consultes tarotistes a dins el magazín de l'emissora on vaig treballar una temporada. Deixava un rastre de perfum viu i tabac ros pels passadissos de les instal·lacions.

Estava separada d'un exportador de taronja, discretament multimilionari. Saludava amb simpatia convencional quan passava per davant la meua taula de redacció, que era posada en un lloc de pas, uns quants metres abans d'entrar als estudis estrictes, i on jo preparava el programa de la nit teclejant en una màquina d'escriure elèctrica.

Em deia alguna gracieta, sense entretenir-se gaire, i anava a participar en el seu negoci, consistent a rebre trucades telefòniques dels oients i fer una tirada de cartes ràpida per guiar-los pel sender del futur a mitjà termini. Sempre he estat molt escèptic amb aquestes pràctiques, i el meu mur irònic davant seu ens allunyava a distàncies còsmiques.

Això creia jo.

Però un dia, en enllestir la seva col·laboració, gràcies a la qual feia clients de visita particular, es va entretenir una mica més. Se'm va quedar mirant, tot aclucant una mica els ulls rodons, i em va esperar:

—Tu ets Aquari, no?

—No ho sé del cert. En alguns diaris sóc posat a l'apartat dels Peixos.

—Sí, tens alguna cosa de Peixos, però ets un Aquari total.

—I això és dolent?

10 Josep Igual

—Dolent? És el signe més interessant del zodíac. Em fascinen els Aquari.

—És bo saber-ho.

Sempre l'acompanyava algun personatge estrany. De vegades, la seguia una autèntica cort de poca-soltes, que feien cara de necessitar una altra petxinada baptismal, o un bull suplementari que els adobés del tot. Però aquell dia anava sola.

—I tu, de quin signe decidis ets, si no és indiscreció?

—Àries, amb ascendent Taure.

—Ui, vaig tenir una nòvia Àries, em va fer patir moltíssim. *Vade retro*, Àries!

—Depèn molt de l'ascendent.

—Ignoro quin ascendent tenia. Però, el meu descens va ser en barriana. Va deixar-me per un amic íntim. Van durar dues setmanes.

—A tots ens han deixat, en un moment o altre.

—A tu, amb els poders que tens, també et deixen?

—Per una de més jove.

—Si en som, de tòpics, els homes. Fer estadístiques amb nosaltres és fàcil.

—Un dels éssers de llum, que ara el tens assegut tocant teu, m'ha dit que tu i jo ens embolicarem.

—Caram amb l'ésser elèctric! Treballa en una agència d'aparellaments galàctics o què?

Va fer com que no havia sentit res. Reconduí la conversa sense la menor guspira de timidesa preventiva.

—Quan quedem per sopar?

—Va de pressa, la cosa, el destí no pot esperar...

—T'e'n fots, però tot açò va molt de debò.

Estava pleneta, feia goig. Portava faldilles curtes, que deixaven veure unes cames rodones, normalment folrades amb mitges fosques. Calçava freqüentment sabates de talons afilats, que ressonaven per tota la redacció, fins que trepitjaven la moqueta del locutori, on rebia les trucades en directe.

En aquells dies, en la darrera història fugissera i impossible m'havien deixat per un psicòleg solvent. Estava lliure i tot apuntava que se'm notava. A sobre, si els éssers de llum et marquen de prop, l'anunci deu semblar un resplendent neó en la negra nit. No perdia res per anar a sopar amb aquella comare amb contactes estel·lars.

—Avui i demà no puc, tinc programa a la nit, suposo que els assessors celestials et deuen haver informat, però el dissabte només pensava comprar cerveses i tancar-me a casa a mirar-me el futbol...

—El futbol i una pel·lícula porno, preferentment de lesbianes o d'orgies. M'equivoco?

—Som molt previsibles, els mascles, i estem en irreparable decadència. No són orgies, el transmissor et desafina una mica, molt poc això sí, són *gangbangs*: ties amb molta capacitat intel·lectual, que s'ho fan amb deu o dotze païos sense a penes despenjar-se.

—Ja. Només he vist molta gent. Ho havia pres per una orgia. Però ja pot ser això que dius.

—Veus imatges?

—Sí. Bé, ombres, siluetes.

—M'ho hauràs d'explicar més detingudament. Et va bé el dissabte?

—Ja m'havia reservat la nit fa una setmana, quan només ens saludàvem i et feies el tímid.

—Ho sóc, de tímid, i molt.

—Jo et curaré.

—Peix o carn?

—Peix. Però jo me n'ocupo, no et molestes.

—Si et sembla ens trobem a la cafeteria de la cantonada.

—Perfecte. A les nou?

—A les nou. Ah, i mira si pots lligar l'ésser de llum espia a la seva caseta, amb ell tocant em fa la impressió que jugues amb massa avantatge.

—No puc deixar-lo a casa. Ja m'agradaria, de vegades, però el porto damunt. És el meu protector.

—Hòstia, l'Àngel de la Guarda?

—Si així ho entens millor, doncs sí, l'Àngel de la Guarda.

—Dissabte en parlem, de tot això. Ara, perdona, tinc feina amb el fotut guió.

12 Josep Igual

—M'agrada que poses una cançó de Serrat. M'agrada molt. M'adormo escoltant-te, tens una veu preciosa, i poses bona música.

En efecte. Encara no ho havia posat al guió, però pensava programar una cançó serratiana que parla de l'"altre" seu, que es reflecteix a l'espill, o una altra que parla de la davantera del Barça històric. El truc m'havia sorprès, per què negar-ho.

—M'agrada més la de "Si no fos per tu".

Jo també em decantava per aqueixa. Ho havia endevinat. Era la bruixota de la casa. El sopar i el previsible clau prometien emocions diferents. Quan va tancar la porta, tot deixant aquella sentor dolça i àcida enlaire, em vaig adonar que la tibada era de les reeixides. Objectivament, diria que era un tipus de dona que mai no m'havia dit res. Però aquella era l'excepció. Des del primer dia que tenia certa curiositat per ensumar l'univers que s'amagava sota aquelles faldilles, força agosarades per a una femella de la seva edat. Em fa l'efecte que no a totes les dones de quaranta-i-tants els escau una penyora de revolada tan jovenívola. A ella, li enlairava la rodonor d'un darrere contingudament abundós.

Vaig posar la capsa de preservatius a la butxaca de l'esquerra de la jaqueta. Els dos paquets de tabac a la dreta. Em vaig fitar a l'espill i vaig animar-me sol: "Avui toca, i sense passar per taquilla." Fer estadístiques sexuals amb les psicologies dels mascles deu ser fàcil: sospito que som uns mamífers força previsibles.

A la cafeteria de la cantonada de l'emissora vaig demanar-me un vermut vermell. Calia posar les bases inhibidores ja d'entrada, ja que aquella partida es presentava complexa. Mai no m'havia muntat un trio amb un ésser de llum enganxat a la falda d'una tarotista.

Quan va travessar el llindar, l'element masculí del local va dedicar-li una general repassada, va atreure totes les mirades (a excepció feta del venedor de cupons dels cecs, esclar, que crec que, almenys, la va ensumar, perquè el perfum expansiu, àcid i dolç, la precedia).

El cambrer conegut va picar-me l'ullet, i movent els llavis sense emetre cap so, em va dir *cabronàs*. La Carme va dir bona nit a la concurrència, i va treure una punta de llengua entremaliada per a mi, abans

de tatuar-me la petja enganxosa del carmí encès als expectants llavis humitejats de Martini.

—Hola, estimat. He tardat molt? És que m'ha entretingut una consulta de darrera hora, un cas bestial.

—Dona, els vint minuts d'espera de l'univers femení ja els tinc ben assumits. Només te n'has passat cinc minuts, es pot suportar. Què vols prendre?

—El mateix que tu, però blanc.

Vaig demanar el vermut seu i un altre per a mi. El cambrer seguia dient-me *cabronàs* amb la seva boca muda, acompanyada d'una ganyota irònica.

—I què li passava al teu consultant?

—Era una dona. Portava un treball fet al damunt.

—Un treball?

—Màgia negra. L'he hagut de netejar.

—Netejar?

—Amb un ritual. Per això m'he retardat.

A pesar del retard, havia jugat amb mestria els codis del maquillatge. Una ratlleta blava a les parpelles, rímel intens a les pestanyes; colorret, una vaporosa enfarinada rogenca als pòmuls. La indumentària no desmereixia: la mini de cuir negre, que ja li coneixia de la ràdio, una brusa de setí lluent, color perla, amb l'escot deixant veure l'inici d'uns sostenidors també endolats, amb puntes treballades.

—Això de la màgia negra fa molt mal rotllo, oi?

—Molt. Està ple de malparits que fan aqueixos treballs. No et pots imaginar la gent treballada que circula.

—Però tu ets l'antídot. Em puc sentir protegit.

—Tu no estàs treballat. Tens molta negativitat d'enveges, que et fot de valent, però això té un remei molt senzill. Et donaré una pedra beneïda que hauries de portar damunt sempre.

—Ha vingut, ell? —que vaig preguntar.

—En aquesta relació en serem tres des del principi... i bé, més endavant en serem quatre.

—Quatre? Quina gentada!

—Hi veig una dona morena de cabells rulls, no gaire alta. Fa temps que t'ha tirat l'ull, però tu encara no la coneixes.

—L'ull? Mal d'ull?

—No, bon ull: vol un fill teu.

—Doncs, escolta, si això ha d'acabar així forçosament, ens acabem els Martinis i ens acomiadem tan civilitzadament.

—No em dóna la gana. I és inevitable. He de passar per açò.

—Com vulgues.

—Anem a sopar.

Vaig pujar al seu cotxe luxós. El vaig lloar, teatralment.

—Em va tocar en la separació. Era de l'imbècil del meu marit.

—Fills?

—Un xiquet. Li toca al seu pare, aquest cap de setmana. A tu no t'agraden gaire les criatures...

—Dona, sí, amb una poma a la boca i posades al forn a foc lent són delicioses, *boccato di cardinale*, he, he...

—Que bèstia ets. I el cas és que noto que series un bon pare. Et cauria la bava. Un fill teu et tindria més com un company de jocs que com el seu pare.

—Una manera original de dir-me immadur?

—Tu sempre seràs una mica adolescent. Les feines que fas ja ho porten, això. Oficis d'Aquari: periodista, músic, escriptor, pintor, anti-quari, astronauta, filòsof, locutor, màgic, psicoanalista, polític... la part creativa sempre és jove.

Havia encertat prou.

—T'has estudiat la lliçó?

—M'ho sé de memòria. He topat amb més d'un Aquari...

—Per sort o per desgràcia?

—Depèn de l'ascendent. El teu intueixo que deu ser Taure, a quina hora vas néixer?

—A les deu del matí.

—Just, Taure. Ja me'n feia l'efecte.

Conduïa bé. En passar per un revolt, que jo coneixia perfectament, va dir que en aquell indret hi havia moltes ànimes perdudes en aquest món, que no era ja el seu lloc. El festival de revelacions no havia fet més que començar. En aquell revolt, efectivament, hi havia hagut molts accidents i uns quants morts.

Aturà el vehicle a la vora, amb els llums de posició parpellejant. Va treure dues candeles de la guantera, tot lliscant els braços i les mans per sobre de les meves cames. Em va fregar el paquet, en la passada de tornada, tot rient, i em va dir que tornava en un segon.

La vaig veure clavar les espelmes en un cavalló de terra pelada, davallat l'esglaó d'asfalt, i les va encendre. Va fer tres cops el signe de la creu enlaire i va retornar al cotxe.

—N'has orientat algun?

—Si tot va com em penso, dos o tres podran eixir-se'n.

—Amb dues candeles ja troben la porta?

—No te'n fotis. Si no t'ho creus, ho comprenc, hi estic acostumada, però sigues respectuós.

—Disculpa... però tot açò és molt nou per a mi.

Va portar-me a un establiment agradable que coneixia. Haver-li preguntat pel peix o la carn intentant ocupar-me'n, de l'àpat, havia estat una ximpleria. Tot estava escrit... a les estrelles. Portava la iniciativa en tot. Si podia orientar ànimes errabundes, atrapades entre les ombres dels dos mons, també podia triar un restaurant perfecte.

Compartírem un suquet de rap, una amanida i una noble botella de vi blanc. Va insistir a afegir-hi cava. Renunciàrem a les postres i vam apostar pel whisky irlandès, amb una perdiu a l'etiqueta, amb tres daus de gel. Aguantava molt bé l'alcohol. No amb totes les dones pots mamar prou sense quedar-te bevent sol a la tercera copa.

L'ésser de llum, immaterial, frugalíssim, no va menjar ni beure res.

Componíem un tercet la mar d'estrany, ben mirat. Dos dels tres costats del triangle, diria que fregaven l'alcoholisme immoderat, però el tercer restava severament eixut. I enutjosament invisible. Si era un d'aquells bells àngels exterminadors de Sodoma, jo volia, abans de la desfeta, almenys veure-li el cul.

—Estem més prop de casa meva.

—Segur?

—Segur.

Vivia sola, en una caseta de camp llogada, no gaire gran. Vam xarrupar més whisky, ara d'una ampolla de Ballantine's casolana. Vaig

començar a esborrar-li el carmí i donar-li tot el meu poder lingüístic. Per sort també fumava, i el fum i el whisky m'ofrenaven un gust agre-dolç, tot caràcter. Res de les edulcorades ficcions de xiclets de menta ni coses semblants.

Anà transformant-se. Seguia portant la iniciativa, ara amb un plus de joc autoritari. Enfilàrem cap a la seva habitació, on hi havia unes flors de Bach en un racó i una xarxeta amb una cel·lofana a dins, que servia per caçar males presències negatives, segons em va dir.

—Per caçar presències negatives? I l'ésser guardaespalles no hi col·labora?

—Sí que hi col·labora, però no dóna l'abast, hi ha molt de malparit flotant per ahí.

Em lligà amb dos fulards al capçal de varetes de ferro. Per un moment em va entrar una mica de por. Tot aquell món estrany podia significar ben bé que estava a mercè d'una desequilibrada perillosa. Ho va notar.

—Tranquil. No mato a ningú de fa més de vint anys.

—Uf! No saps com respiro.

Vam riure, i després es va concentrar a seguir aplicant el seu joc. Es va treure la roba, em va despullar a mi. Allotjà els seus pits grossos, un xic caiguts, amb halos generosos i mugrons grossos i erectes, sobre el meu rostre. Mamava com un xiquet de bolquers, tirava mossos goluts als botons calents i rugosos. M'obligà a ensumar i llepar les calcetes de llenceria negra que portava penjades a la mà, per tal que notés els seus fluxos. Les deixà un moment encaixades en la meva testa. Podia sentir l'olor quallada de femella damunt mateix del meu nas.

Es treballà els meus mugrons amb la llengua i amb les dents. Endrapà sense delicadeses el pardal caraplantat i la bossa. Introduí a continuació un parell de dits erts al tub on hi ha tantes terminacions nervioses sensibles, després de lubricar-lo amb saliva.

—Tot això que et faig t'agrada molt, veritat?

—Força.

—Només en tocar-te he tingut tota la informació necessària per fer-t'ho passar bé.

ÍNDEX

No és el que sembla.....	7
La tarotista i els éssers de llum	9
Neonadal al tercer quadrant	19
El columnista	21
Gràcies pel ball.....	24
Una mica de solfeig.....	26
Tornant la connexió	29
La comanda.....	32
Ganes de plorar	35
Renéixer	39
El cap espès	41
Sessió havent dinat	42
Maniquins fumejants.....	44
Tocant de la font modernista.....	48
Didàctiques.....	51
El xou dels dissabtes	54
El figurot en els seus dominis.....	57

126 Índex

Un bon concert	59
L'oncle Mas	61
La noia del videoclub	65
Olor de vell	71
Sense noms.....	76
Nàufrags.....	79
Un blanc fàcil.....	82
Pantera negra.....	89
Bon cafè	91
Pla d'oxigenació	92
Les quatre de la matinada	97
Joglarria marginal	99
La visita.....	102
Quan tu vas, jo ja torno.....	103
Lliçons de safareig	106
Dansa convulsa	112
Ens fem un xinès?.....	114
Sense antídote.....	117
Tota la línia per a vostè.....	122
Posats a triar... ..	123

